







# ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΜΥΤΙΛΗΝΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τι να κάνω το καύμενό  
που με γράψαν ταχινό  
και με βάλαν μπαγιονέτα  
και μπαλάσα στο πλευρό.  
Από τη συλλογή του Π. ΦΑΛΗ

ΑΠ' Ο. ΤΙ ΒΛΕΠΟ

## Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

Στηγανώλη του Διμεναρχείου κάθισανται παρές παρές οι καπετανέοι. Δίνουν έξισσους για πραγματικό διπλωμα και περιμένουνται τη σαρά τους σιγοκούρβαναζουν. «Οσοι είναι χαρούσαν θηγούνται τις τους ζωτησαν και τις σπάνισαν. Πώς έκανε τα μοντέρ τους ο Κυθερώνης που δέν του άφησε μια απάντηση;» οι μάτι τους «Υποπλοιαρχού που κλείστηκε κι ο Λιμενικός που γειώνει κάτω απ' το ξεφρούλο μουστάκι του. Κάποιοι οινευτεροί γελούν αφόροντας στο πρόσωπο τους δύος φανείσια καθηρά και ποια ανησυχία. Μερικοί γέροι τυλιγμένοι στις γούνες τους καπνίζουν την πίπα, δηγαντεύοντας, έπειτα απ' το λιμάνι, πρός τὸ πέλαγος.

— «Ε, πού είσαστε! Εφώναξεν διαύτης από την πόρτα. Τα σημήνια των καπετανών αναταχίζηκαν» διοι έγύρωσαν κατά την πόρτα μάνισχα. Ποιδί είναι ο Θεοχάρης; Νάρτε μέσα φώναξεν διαύτης.

— Καπετάν Θεοχάρη! Εφώναξαν δυότεροι, δείχνοντας κατά τὸ μνικούν καφενίο.

— «Ένας γεροκαπετάνιος αναταχίζεται απ' τὸ πεζούλι του καφενείου. Έβγαλε τὸ σκοφο του, έπειτα τα μαλιά του, ἐτίναξε πιο τὸ φαρδύ πατακόνι του, ἐκύπισε γύρω του σάν να ζητούσι καποιον κ' υπέραρχη ξεκίνησε. Ο νανίης ξαναφώνηκεν από πόρο: «Κενούσιν λοιπόν, καπετάνιο!» Ο καπετάν Θεοχάρης άνοιξε βήμα. Σαν ἐφτάξει στην πόρτα, ἔβαιε στο χέρι κάποιου ναυτικού την αναμμένη πίπα του. — Κράτα την ω, που τιργά, είπε. Ανιβήξει τη σκάλα πεταχώ και στάθηκε στὸ κεφαλόσκαλο. Ο νανίης, τὸν τραβήξεις απ' το μαίνι, Έκεί οι έγύρισε πισω, έρρεξε ένα βλέμμα παρακαλεστικό στην αύλη και οι καπετανοί είπαν: «Άγιε, καλή διπλαγή!». Και τότες, βρύστεται τὸ σκούφο του, χωδήκεις στην αριστερή πυρτίστα τὸ διάδομον.

— «Όμα κατή σας έχειρέτησε. Και κάνοντας τὸ σταυρὸν του, έμονωσόρεις κατανείς τα δόντια του. Οι δέκαροι κοιτάζεισαν καλόκαρδες. «Ένας ρώτησε. Τι έλεγε; σαν έκανες τὸ σταυρὸν σου; Οι δέκαροι συεισύσαν. — Τι έλεγα; Όχι Κριστός; Βούρζος; αντὸ δέλεγα. Τε γε; — Και βρήθησε θερετικός; τους αἰχούμοδες ὁ Άγιος Νικόλαος! Ρωτήσαν τὸ ζωήρο δυσπολιορχού: «Άνθισαν, ειπε; Όλους τοὺς βούρζας... Και βλέποντα, πω, έγειρουσαν προσθεσες, μὲ νοημα. «Μόνο τούς Μεσόνους δέ θέλει...».

— Ή καραρούσια έγειρες απὸ σιβρόδ. Οι δέκαροι ποιούσαν πάνω στὸ τραπέζιον τοῦ ήταν διά, ναυτικοὶ δάρηταις και καὶ τοις γεράταις μὲ δύομάταις και δρεμούσες. Ό καπετάν Θεοχάρης έχασε τὸ θάρρος του. Τὸ λοκομεῖον πρόσθι τὸν ήσυχονδρό πασού. Τα βαθούλα μικρὰ μάτια του έγριζαν άνησχα καὶ τῶν απὸ τὰ πυκνά φαρά τον φρύδα. Και τα χέρια του τὰ ρούλομένα ιστριφργίζαν άνησχα τὸ σκούφο του. Εμοιαζε σάν κατάδικος που παλαιώς μὲ τὶς θυσιές ἀλτίδες.

— «Ε, λέγε μας δά καπετανείς τι θα κάνας σάν σου πέσῃ ἀνθρωπος στὴ θάλασσα;..

— Ανατρίχασε! Εδάγκασε τὰ δόντια του σάν τὸν κέντης πόνος δυναίσ. «Επειτα έγινήλασε τὸ κεφάλι του και δὲν έμιλησε—Δέρη δούλον! Τι στέκεσαι σάν κατηγορούμενος! Άνοσήκως τὸ βρύνη κεφάλι του και κέτισε αφηρημένα ήναν τοὺς δέκαρους. Ένας χαμόγελο πικρὸς έτοιμος την προτύρων μερά του. Ανατρένεζε βρέπει καὶ καμήλωσε ζανά τὸ κεφάλι του.

Οι δέκαροι τοιχοί έκνταγήναν περίεργη. «Ένας είπε: Κλείστε. Ο Καπετάνιος έγριζε πάλι και σφύργιζε μὲ τὸ χοντρό του γέροι τα μάτια του.

— Τι έπαθες; Θέλεις νά δειπνούσεις; Τὸν έπιχρόν τὰ κλάματα και χωρίς νά μιλήσεις βγίνεις απ' τὴν κάμαρα.

— Νάρτε ένας ἄλλος διάταξε διαύτης;

— Υστερεί έμποδί πώς δέ Καπετάν Θεοχάρης έγριζε πάλι και σφύργιζε μὲ τὸ χοντρό του γέροι τα μάτια του.

— Απὸ τότες πάνε είλοις χρόνια. Μά δέρη καπετάνιος κλάμε κάθε φράδα που τοδούσται στὸ νοῦ δύνατον τοῦ παλληκαριού.

Σ. Γνωρίσης.

## ΤΟ ΚΟΜΠΟΛΟΤ' ΣΑΣ

— Φαίνεται πᾶς διχος τὸ καλοκαίρι στὸ λήνησια.

— Είδαμε τὸ ίνδιο μένα κλωνίμητα του να σηκώνουν θραυστικής γιγάντες πάνω απ' τὶς μάντρες.

— Είδαμε καὶ μερικά στεκοτέλε νάνοις στὸν ήλιο τὸ χαράδιον,

— Σὲ μεγάλα πεταλούδια μαγνόλια.

— Μά τὸ άσφαλτοπέρι σημάδι τῆς Ανοιξης τὸ είδαμε στὸν Γιαναφέλλη.

— Ήταν ένα φαθάνι πού δινθίζει στὴν κορφή ἐνός συμπολίτη.

— Σὰ μεγάλη μαργαρίτα.

— Τὸ δόνον δραχμής διακόσιες πενήντα, ουρανόφαδος δέ.

— Ός τόσο βρίσκουνται καὶ φτηνά τέτα μονάχα στὶς βιτρίνες τοῦ έφεδρου Γιαλούση.

— Κένα φαθάνι γιὰ δόλιωμα μονάχα μεζήντας φυγονθέμενος ἐκεῖ.

— Μὲ τὴ μακάδα,

— Γλυκούπατ' απ' τὶς λάσπες καὶ πέσομε στὴ σκόνη.

— Ο Μακρύ-Γιαλός γίνεται ένα σύννεφο μόλις περιπέτεια.

— Καὶ οἱ περιπατήτες πορπατάνε μέσον αὐτὸν ἵνη τὴν νεφέλη.

— Σὲ μόλυποι ψεοί.

— Καὶ τὸ αποτέλεσμα.

— «Οσοι θέλουν καθαρὸν ἀγέροντας στὸν πόρον

— Πέργουνται τὸ βουνά

— Μένουν ὄμως καὶ τὰ Τοσμέλια ποὺ σωθήκαν επὶ τὸ τελούν απ' τὶς ξιπτασμένες έμφανίσεις τῶν μαρκηταίων Ντε-τολομούτρο.

— Ο δρόμος αὐτὸς δὲ ώραιος,

— «Ο καλός δρόμος»

— Οπως τόσον όμορφα τὸν λέει δέ κομος,

— Κανάντησε ένα διπλόθριο σαλόνι τῆς πόλης μας.

— Στην Εδυνή Γεροτῇ μίλησε διαθηγήτης κ. Κώστας Κόντος.

— Καλά τὰ πέτρασα,

— Μά ζητούντας μποροῦσε νὰ τὰ πῆ καὶ κάθε δάσκαλος τῆς περασμένης γενιᾶς,

— Νεφοζόμηνς καὶ καθαρευονταίνοντας,

— Τὸν κ. Κόντο τὸ έφορεμε δικό μας,

— Δηλ. κανούριον, πρωτότονος, μὲ οντιά καὶ μὲ ζωμί.

— Κύριε Κώστα Κόντο!

— Τὶ έκανες τὸν δέσχεστον ἐκεῖνο ποιητὴ τῶν «Ανδινῶν τραγουδιῶν»;

— Στην Αθήνα φέσομαι καλά.

— Σαν φίξης μιὰ ματιά στὶς φημερίδες τῆς

— Θαρρεῖς πὼς είσαι στὶς παραμονὲς ἐκλογῶν.

— Απ' τὸν μιὰ μεριάδιος οι μπακοτάλλες τοῦ κομπούτου Φιλεπενύδειον.

— Ρέποντας, Σοφούλης, μετὰ τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν,

— Επιδίφουνται γιὰ νὰ ξαναπειδήξουν στὴν ζέσουνια.

— Μὲ τὰ φτερά τῆς Εκανάστασης.

— Τὸν πιο μεγάλο όμορφο κάνουν οἱ ενεοί της Εκανάστασης;

— Στην Αθήνη φέσομαι καλά.

— Σαν δέσμης μιὰ ματιά στὶς φημερίδες τῆς

— Πάνου απ' τὴν Ελληνικὴ θάλασσα.

— Κινωσή θὰ πῆ δύναμη.

— Τὸ σύνδημα μας αὐτὸν νάναι.

— Αὐτὸν καὶ η πειθαρχία.

— Πειθαρχία σαντόνος ποὺ διαλέξατε γιὰ νὰ γινέψουντε τὶς σαπίλες.

— Εμπρός τὰ Νιάτα!

— Και νὰ καθαρίσετε τὶς σαπίλες.

— Εμπρός συνάδεψον τοῦ Αιγαίου!

— Απ' τὰ φθαίτα νησιά μας δὰ ξεπηδήξει οδοκόκκινη η καινούργια Ελλάδα

— Ακραία, τίμια, καὶ πολιτομένη.

— Δώστε δια τὰ χέρια μέσον σὲ νησούς σὲ νησούς,

— Πάνου απ' τὴν Ελληνικὴ θάλασσα.

— Κινωσή θὰ πῆ δύναμη.

— Μήν το ξεργάτεις στην πόλη μας!

— Μὲ τὴν εύκαιρια τὸ έφορον τοῦ